

sig ved at indrømme en saadan Forhøjelse af Taksten, som svarer til Forhøjelse i Driftsudgifter, og den Forhøjelse, der vil blive Spørgsmaal om for de enkelte Kunder, der benytter Automobildroskerne, vil utvivlsomt blive umærkelig. Men vil man endelig give Automobildroskerne en Lettelse, har jeg vanskeligt ved at forstaa, at man vil gøre det paa den Maade, som Udvalget har gjort det, idet man nemlig skærer alle Drosker over een Kam. Man giver en Lettelse, som betyder lidet eller, som den ærede Ordfører ogsaa nævnte, i mange Tilfælde slet intet for de mindre Vogne. Lettelsen vil faa Betydning for de større Vogne, og jo større og kraftigere Vognen er, desto stærkere virker Lettelsen. Det forekommer mig ikke at være det rigtige Synspunkt, der her er anlagt.

Medens jeg med Hensyn til disse to Punkter indskrænker mig til at udtale en Beklagelse af, at det ærede Udvalg ikke har ment at kunne tage en anden Stilling, maa jeg bestemt udtale mig imod Ændringsforslaget under Nr. 15. Som den ærede Ordfører omtalte, staar der i Lovforslaget, som det er kommet fra Folketinget, at Motorvogne, der tilhører Statsinstitutioner og kommunale Institutioner, skal være fritagne for Afgiften. Nu foreslaas det, at Statsinstitutioner vedblivende skal være fritagne, medens kommunale Institutioner skal betale Afgiften, medmindre de dem tilhørende Motorvogne benyttes i Brandvæsenets eller i Politiets Tjeneste eller til Sygetransport. Altsaa, det almindelige Synspunkt er, at Statsinstitutioner skal være fri, de kommunale Institutioner skal betale, og det er en Forskel, som jeg ikke kan billige. Det Synspunkt, som bærer Lovforslagets Afgiftsbestemmelser, er, som jeg nævnte før, det, at Automobilerne slider paa Vejene, og forsaavidt som man lægger dette Synspunkt til Grund, synes det klart, at det ikke blot er private Automobiler, men ogsaa offentlige Institutioners Automobiler, der slider paa Vejene, og da naturligvis lige saa vel Statsinstitutioners som kommunale Institutioners Automobiler. Saa maatte Forholdet altsaa blive, at alle Automobiler, ikke blot de private, men ogsaa de offentlige Myndigheders, skulde betale, og det var et Standpunkt, som jeg ikke skulde have gjort nogen Indvending imod. Man kan ogsaa anlægge et andet Synspunkt — det er ikke Lovforslagets, i alt Fald kun i underordnet Grad —, men man kan anlægge et andet Synspunkt, nemlig at der her er Tale om en Skat. Hvis man

anlægger dette Synspunkt, eller forsaavidt som man anlægger det, er det stemmende med almindelige Synspunkter, at Statsinstitutioner ikke kommer til at betale saadanne Skatter, men det samme gælder virkelig for kommunale Institutioner, som virker indenfor deres eget Omraade for offentlige Interesser. Altsaa, saa maatte ikke blot Statsinstitutioner være fri for at betale, men det samme maatte gælde kommunale Institutioner. Og dette er saa meget klarere, som Sondringen mellem Statsopgaver og kommunale Opgaver efter vor Ret aldeles ikke er rationel; det er en Sondring, som har udviklet sig rent historisk og paa mange Omraader er af en rent vilkaarlig Karakter. Der er mange rene Statsopgaver, som Staten rent historisk efterhaanden har lagt over paa Kommunerne og overladt Kommunerne at bestyre og ogsaa overladt dem at betale. Det forekommer mig, at naar Sondringen mellem Statsopgaver og kommunale Opgaver saaledes er ganske vilkaarlig, bliver det dobbelt urimeligt at gøre en saadan Forskel som den, der her er Tale om, at de kommunale Institutioner skal betale, men at Statsinstitutionerne skal være fri. Jeg har hørt anføre en Grund, der ogsaa skinnede igennem den ærede Ordførers Tale, nemlig at man mener, at de kommunale Myndigheder ved at holde Automobiler kunde komme til at konkurrere med de private næringsdrivende og derved komme til at hemme og skade det private Næringsliv. Nu er jeg saa meget som nogen en Tilhænger af, at det private Initiativ, det frie Erhverv, skal støttes og opretholdes, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det ikke er almindeligt paa andre Omraader — tværtimod, det er højst ualmindeligt —, at offentlige Myndigheder, der virker for offentlige Interesser indenfor deres eget Omraade, skal bære de Skatter og Byrder, som de private næringsdrivende maa bære. Det er ellers overalt paa andre Omraader saadan, at offentlige Myndigheder ikke betaler den Slags Skatter. Det kan være rigtigt, eller det kan være galt, men det ser altid noget underligt ud paa et Omraade at lovfæste en Særregel, der er i Strid med de Regler, der i øvrigt gælder. Men da jeg, som sagt, har saa overmaade megen Sympati for det frie Erhverv og det private Initiativ, skulde jeg ogsaa gerne bøje mig for denne Betragtning, thi af Hensyn til det private Erhverv vil vi gerne lempe Afgiften, men saa ser jeg rigtignok ikke bedre, end at saa maatte man stille sig paa samme Maade